

paa at komme med store offentlige Forhandlinger derom, og hvis det ærede Medlem havde været saa gennemtrængt af, at det var en Livsopgave, en Opgave, som skulde tages op, havde det ærede Medlem vel ogsaa nok selv, uden at Regjeringen havde givet noget Stød dertil, optaget det Spørgsmaal til Debat omkring i Folket; men det tror jeg slet ikke er slet, og det kan gjerne være, at det ikke er slet af den Grund, at, om man end erkjender, at denne Reform bør fremmes, er det jo ingenlunde sagt, at den vil fremtræde som noget Populært i det Dødelik, den kommer. Jeg har altsaa ingenlunde afvist Forslaget her; jeg har kun tilladt mig at sige, at jeg tror, at det fortjener en yderligere Forhandling, og jeg haaber, at det vil kunne undergaa yderligere Forbedringer. Deri ligger ikke, at jeg ikke i og for sig skulde være meget tilfreds med, at man overhovedet ved at vedtage Forslaget nu i Principet slutter sig til Meterstykket og erklærer sig for dets Indførelse her i Landet.

Leih: Det lød jo meget beroligende, at den meget ærede Minister forstod Udtrykkene i § 7, sidste Stykke, ganske paa samme Maade, som om man der havde brugt de Udtryk, der staa i § 4, nemlig at Maalning og Veining skal udføres med Maal- og Veieredskaber, som ere justerede og stemplede efter Meterstykket. Men det staa der nu een Gang ikke i § 7, sidste Stykke. Der staaer noget Andet, Noget, som gaar langt videre. Jeg skal tillade mig at minde om, at for nogen Tid tilbage i denne Session blev der fra Ministerbænken — det var den meget ærede Jusfiksminister, som sagde det ved en Leilighed — udtalt, at naar Domstolene havde anvendt den Lov, som der den Gang var Tale om, paa den og den Maade, som de nu havde gjort, var det, fordi de ikke havde læst Rigsdagstidenden. Jeg holder mig heller ikke ganske forsikret om, at naar Domstolene skulle anvende § 7, sidste Stykke, de saa først læse Rigsdagstidenden og se, hvad den ærede Indenrigsminister har sagt, og rette sig derefter.

Indenrigsministeren (Ingerslev): Ja, det er jeg ganske enig med det ærede Medlem i. Domstolene rette sig ganske vist ikke efter, hvad en æret Minister har sagt. Domstolene rette sig efter Lovens Bestemmelser, saavidt jeg veed, og hvis Lovens Bestemmelser ere klare og udtømmende, og der ikke er nogenjomhelst Grund til for Domstolene at tvivle om, hvorledes Loven skal fortolkes, gaa de næppe videre og efterse,

hvad der har staaet i Lovforslagets Motiver eller er blevet sagt under Rigsdagens Forhandlinger. Det er kun, hvor en saadan Uklarhed skulde være til Stede, at der kan være Tale om aldeles selundært at ty til Rigsdagsforhandlinger, Lovforslags-Motiver og lignende mere svævende Sager. Jeg tror heller ikke, at det vil være heldigt, om Domstolene, naar de have en Lov for sig, hvis Text er klar, skulde tage Hensyn til Alt, hvad der bliver sagt baade af Minister og Medlemmer. I saa Fald frygter jeg for, at vi vilde komme ind i et underligt Retsvæsen.

Da ingen Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Endringsforslag til § 3 af Indenrigsministeren:

Efter 8de Linie tilføjes:

„En Sømil er 1,852 Meter.

En Kabellængde er 200 Meter.“

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget med den vedtagne Endring (se Tillæg C)

vedtoges enstemmig med 62 Stemmer.

Lovforslaget bliver nu at tilstille Landsthingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Æneste Behandling af Indstillinger fra Finantsudvalget angaaende de til samme henviste Andragender.

(Betænkningen og Indstillingerne findes i Tillæg B.)

Udenfor Betænkningen var intet Forslag stillet.

Indstillingerne fattes under Forhandling.

Ordføreren (Bust): Som de ærede Medlemmer ville se, er dette anden Afdeling af Andragender, der ere henviste til Finantsudvalget. Der findes i Alt otte i Betænkningen, hvoraf de fem under forskjellige Former ere henviste til Indenrigsministeren. Jeg skal med saa Ord omtale disse Andragender. Det første er et Andragende fra